

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatelky: **J. M.**, zast. Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem se sídlem Revoluční 724/7, Praha 1, proti odpůrkyni: **obec Tišice**, se sídlem Marie Podvalové 334, Tišice, zast. JUDr. Radoslavem Bolfem, advokátem se sídlem Zádušní 2590/2, Mělník, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2022, č. j. 54 A 51/2021-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Navrhovatelka **je povinna** zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce, JUDr. Radoslava Bolfa, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Navrhovatelka podala dne 18. 11. 2021 u Krajského soudu v Praze návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2021 – Územního plánu obce Tišice (dále též „napadený územní plán“). Navrhovatelka vlastní pozemky p. č. st. X (jehož součástí je stavba č. p. XA), p. č. XB a p. č. XC, zapsané na listu vlastnictví č. XD pro katastrální území K. T. v obci T. (všechny pozemky uvedené i dále v tomto rozhodnutí leží v témže katastrálním území). Důvodem podání návrhu ke krajskému soudu byl nesouhlas s tím, že pozemek p. č. XB je v napadeném územním plánu vymezen jako „*lesní plocha*“.

[2] Pořízení územního plánu odpůrkyně bylo schváleno na zasedání zastupitelstva odpůrkyně dne 26. 5. 2016. Pořizovatelem se podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stal na základě žádosti odpůrkyně Městský úřad Neratovice. Právní předchůdce navrhovatelky (předchozí vlastník uvedených

nemovitostí) podal dne 25. 1. 2017 návrh na pořízení změny dosavadního územního plánu, ve kterém žádal, aby funkční využití pozemků p. č. st. X (do té doby, dle dosavadního územního plánu, „*bydlení v zájmovém území ochrany přírody*“) a p. č. XB (do té doby „*lesy*“) bylo změněno na „*smíšené bydlení*“. Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že v té době ještě nedošlo k rozdělení pozemku p. č. XB (4 129 m²) na aktuální p. č. XB (1 493 m²) a p. č. XC (2 636 m²). Návrh právního předchůdce navrhovatelky nebyl zařazen do spisu ani postoupen pořizovateli územního plánu. Dne 28. 5. 2019 proběhlo společné jednání s dotčenými orgány. K veřejnému projednání územního plánu došlo dne 17. 6. 2020.

[3] Dne 24. 6. 2020 podal právní předchůdce navrhovatelky proti návrhu územního plánu námitky, podle nichž nebylo odůvodnění územního plánu koherentní, došlo k jeho diskriminaci ve srovnání s jinými vlastníky a k porušení zásady legitimního očekávání. Připomněl zároveň, že část lesního pozemku byla odlesněna v souvislosti s provozem distribuční soustavy elektřiny, pozemek z tohoto důvodu dle jeho tvrzení dlouhodobě neplní funkci lesa a nikdy ji plnit nebude. Jelikož po vyhodnocení stanovisek dotčených orgánů byla provedena podstatná úprava návrhu (která nesouvisela s námitkami právního předchůdce navrhovatelky), došlo dne 28. 4. 2021 k opakovanému veřejnému projednání. Z něj nevyplynula žádná další nutná podstatná úprava návrhu. Napadený územní plán byl schválen na jednání zastupitelstva odpůrkyně dne 20. 9. 2021. Námitky právního předchůdce navrhovatelky byly zamítnuty rozhodnutím o námitkách, které je součástí přílohy č. 1 textové části odůvodnění územního plánu, a v rámci tohoto rozhodnutí byly na str. 40 až 44 uvedené přílohy také podrobně vypořádány.

[4] Navrhovatelka nabyla pozemky a stavbu na základě darovací smlouvy ze dne 6. 10. 2021. Ve svém návrhu na zrušení opatření obecné povahy namítala, že nebyl dodržen procesní postup při vydání napadeného územního plánu, neboť pořizovatel v rozporu s § 46 odst. 2 stavebního zákona nevyzval jejího právního předchůdce k odstranění nedostatků návrhu na pořízení územního plánu ze dne 25. 1. 2017 (nebylo-li zřejmé, v jakém rozsahu změny navrhoval). Tímto návrhem se nikdo nezabýval. Podle navrhovatelky je napadený územní plán rovněž v rozporu s § 18 stavebního zákona, jelikož nevytváří předpoklady pro výstavbu a udržitelný rozvoj území. Původní stavba na pozemku p. č. st. X byla zkolaudována a bylo jí přiděleno číslo popisné, je k ní zajištěn přístup a probíhá i svoz odpadu. Její přístavbou a přestavbou sice na místě vznikla nepovolená stavba, odpůrkyně však nezohlednila její užívání a určení, přestože v obdobných případech (plochy RR1, RR2 a VD4) žádostem vlastníků vyhověla. Podle navrhovatelky dále nebyla zohledněna kladná stanoviska, vyjádření a rozhodnutí o trvalém odnětí dotčeného pozemku plnění funkcí lesa. Navrhovatelka tvrdila, že k odlesnění pozemku došlo ještě před tím, než byla zahájena přestavba domu č. p. XA. Podle navrhovatelky odpůrkyně nezohlednila aktuální stav pozemku p. č. XB, čímž nerespektovala poměry v území, nešetřila práva navrhovatelky nabytá v dobré víře a zasáhla do jejího práva vlastnit majetek.

[5] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem podle § 101d odst. 2 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), návrh na zrušení opatření obecné povahy v plném rozsahu zamítl.

[6] Krajský soud upozornil, že vlastník pozemku nemá individuální subjektivní právo na schválení konkrétní podoby územního plánu a že přezkoumával napadený územní plán pouze v rozsahu návrhových bodů, které byly včas uplatněny (§ 101b odst. 2 věta druhá a § 101d odst. 1 s. ř. s.).

pokračování

[7] Krajský soud ze spisu ověřil, že již na jednání dne 26. 5. 2016 (kdy byl schválen záměr pořízení nového územního plánu) se zastupitelstvo odpůrkyně zabývalo tehdejším požadavkem právního předchůdce navrhovatelky na změnu využití pozemků p. č. st. X a p. č. XB a vyslovilo s ním nesouhlas. Rovněž v následném návrhu zadání územního plánu z ledna 2018 odpůrkyně předpokládala zábor pozemků určených k plnění funkcí lesa pouze v omezené míře (v zastavěném území nebo v souvislosti s legalizací staveb určených k rekreaci). Právní předchůdce navrhovatelky neuplatnil připomínky k návrhu zadání územního plánu, až dne 27. 6. 2019 podal právní předchůdce navrhovatelky připomínky k návrhu územního plánu, k nimž se podle § 50 odst. 3 věty třetí stavebního zákona pro jejich opožděnost nepřihlíželo (lhůta skončila dne 17. 6. 2019). Veřejného projednání návrhu územního plánu dne 17. 6. 2020 se právní předchůdce navrhovatelky nezúčastnil. Dne 24. 6. 2020 však podal proti návrhu územního plánu včasné námitky. Opakovaného veřejného projednání upraveného návrhu územního plánu dne 28. 4. 2021 se nezúčastnil.

[8] Originál návrhu právního předchůdce navrhovatelky na pořízení změny (původního) územního plánu ze dne 25. 1. 2017 ve spisu nebyl obsažen, byl však přiložen v kopii k podání ze dne 27. 6. 2019. Odpůrkyně nerozporovala, že k návrhu ze dne 25. 1. 2017 nepřihlédla a že o něm nerozhodla ani samostatně. Podle ní byl totiž návrh podán mimo běžící proces pořizování a přijímání nového územního plánu, proto o něm jako o bezpředmětném nebylo rozhodováno. Krajský soud upozornil, že skutečnost, že již sama odpůrkyně rozhodla o pořízení územního plánu, nebránila podání jiného návrhu na pořízení změny dosavadního územního plánu. Ten podal právní předchůdce navrhovatelky v souladu s § 46 odst. 1 stavebního zákona u odpůrkyně, která ho však nepostoupila pořizovateli, čímž mu znemožnila, aby postupoval podle § 46 odst. 2 a 3 stavebního zákona, tj. aby případně vyzval navrhovatele (právního předchůdce navrhovatelky) k odstranění vad návrhu a aby bezvadný návrh posoudil a se svým stanoviskem bezodkladně předložil zastupitelstvu odpůrkyně k rozhodnutí o tomto návrhu.

[9] Pokud by měl být tedy návrh ze dne 25. 1. 2017 považován za nový návrh na pořízení změny dosavadního územního plánu, odpůrkyně při jeho projednání podle krajského soudu porušila § 46 stavebního zákona. Tato nezákonnost však neměla vliv na proces pořizování a přijímání nyní napadeného územního plánu, neboť se týkala jiného, samostatného procesu. Pakliže by byl naopak návrh právního předchůdce navrhovatelky ze dne 25. 1. 2017 vyhodnocen jako součást procesu přijímání napadeného územního plánu, mohl by být kvalifikován jako připomínka k návrhu zadání územního plánu. Tato připomínka by však byla podle krajského soudu opožděná a podle § 47 odst. 2 stavebního zákona by se k ní nepřihlíželo. Krajský soud uzavřel, že žádná z možných variant nemohla mít dopad na zákonnost napadeného územního plánu, a upozornil, že právní předchůdce navrhovatelky mohl i v průběhu procesu jeho pořizování uplatňovat své připomínky a námitky (což učinil).

[10] Dále se krajský soud zabýval námitkou nezohlednění kladných stanovisek některých dotčených orgánů a subjektů. Ze spisu ověřil, že k připomínkám ze dne 27. 6. 2019 (k nimž se pro opožděnost nepřihlíželo) právní předchůdce navrhovatelky připojil vyjádření několika subjektů, situační výkres „*Adaptace a přístavba RD na zemědělsko-lesnickou usedlost*“, dvě závazná stanoviska a návrh na pořízení změny územního plánu ze dne 25. 1. 2017. K námitkám ze dne 24. 6. 2020 právní předchůdce navrhovatelky (vyjma plné moci) žádné přílohy nepřipojil, pouze namítal, že odpůrkyně nezohlednila vyjádření lesního hospodáře ze dne 28. 1. 2016 a souhlasné stanovisko Městského úřadu Mělník, odboru životního

prostředí a zemědělství, ze dne 29. 6. 2016. V rámci vypořádání námitek se odpůrkyně dříve předloženými vyjádřeními a stanovisky zabývala obecně a ke dvěma z nich, na něž právní předchůdce navrhovatelky v námitkách přímo odkázal, se vyjádřila i adresně. Krajský soud z uvedeného vyvodil, že odpůrkyně vyjádření a stanoviska týkající se pozemku p. č. XB nepřehlížela, pouze se liší váha, kterou těmto listinám přikládá navrhovatelka a odpůrkyně.

[11] Podle krajského soudu není zřejmé, z čeho by mělo pramenit vědomí odpůrkyně o rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 8. 4. 2021, o odnětí části dotčeného pozemku p. č. XB o výměře 271 m² plnění funkcí lesa, když odpůrkyně ani pořizovatel napadeného územního plánu nebyli orgánem, který ve věci rozhodoval, ani účastníkem příslušného správního řízení. Krajský soud rovněž poznamenal, že ani Městský úřad Neratovice, odbor životního prostředí, ani Městský úřad Mělník, odbor životního prostředí a zemědělství, nic nenamítaly proti návrhu rozhodnutí o námitkách, přestože ze své činnosti o rozhodnutí ze dne 8. 4. 2021 věděly, resp. měly vědět.

[12] Krajský soud poznamenal, že aplikace práva při pořizování územního plánu nemůže být jen formalistická a posouzení námitek je třeba učinit v kontextu všech okolností, které byly odpůrkyni známy v době jeho vydání. Vycházela-li odpůrkyně z toho, že u pozemku p. č. XB dosud nebylo rozhodnuto o jeho odnětí plnění funkcí lesa či omezení jeho využívání pro plnění funkcí lesa podle § 15 a § 16 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), tento předpoklad se ukázal chybným. Podle krajského soudu však z celého kontextu rozhodnutí o námitkách vyplývá, že i kdyby odpůrkyně s tímto dílčím skutkovým zjištěním pracovala, dospěla by k témuž závěru o nevyhovění námitkám. Jejich vyhovění totiž bránilo celkové vyvážení ochrany lesa s ochranou vlastnických práv – navrhovatelka neměla žádný právní nárok na to, aby odpůrkyně nastavila vyšší míru tolerance k nelegálním stavbám, než jakou v územním plánu zvolila.

[13] Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud k této námitce podotkl, že odnětí pozemků pro nové stavby (pro rekreaci) plnění funkcí lesa musí být podle § 15 odst. 2 věty první lesního zákona v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací a že, je-li k jejich dalšímu využití třeba stavební povolení nebo jiné rozhodnutí, nesmělo být podle § 16 odst. 3 lesního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2023, započato s odlesňováním dříve, než toto rozhodnutí nabylo právní moci. Podle krajského soudu nebyla tato pravidla právním předchůdcem navrhovatelky a následně ani orgánem státní správy lesů respektována.

[14] V souvislosti s námitkou diskriminace krajský soud podrobně rekapituloval argumentaci navrhovatelky i odpůrkyně, jakož i námitky právního předchůdce navrhovatelky a jejich vypořádání v rámci přílohy napadeného územního plánu. Krajský soud upozornil, že pozemek p. č. XB je dle napadeného územního plánu součástí tzv. smíšené zóny, kde se snoubí funkce obytná a rekreační s funkcí zemědělské výroby, lesa a přírodní krajiny. Sama odpůrkyně připouští, že jde o oblast problematickou, neboť zde v minulosti probíhala výstavba obytných a rekreačních objektů v rozporu s tehdejší územně plánovací dokumentací a původním lesním charakterem území. Právě napadeným územním plánem se odpůrkyně pokusila vyvážit a zkoordinovat zájmy na urbanizaci území a zachování přírodních hodnot. Odpůrkyně uvedla, že zvolila kompromisní řešení spočívající v potvrzení stávajících legálních ploch bydlení a vyloučení nových. Plochy pro rekreaci jsou

pokračování

s plochami lesa částečně slučitelné, i v této kategorii však byly povoleny změny pouze v minimálním potřebném územním rozsahu.

[15] Podle napadeného územního plánu přitom obecně pro celé území obce platí, že stávající objekty, které nejsou v souladu se stanoveným využitím území (byť jde o oprávněné stavby), se ponechávají na dožití. Pro smíšenou zónu existuje speciální pravidlo, dle něhož jsou nepřípustné stávající stavby na pozemcích lesa nezapsané do katastru nemovitostí. Bydlení je pak hlavním využitím ploch BI (bydlení individuální), SO (smíšené obytné plochy) a BK (kolektivní bydlení). Od něj napadený územní plán odlišuje rodinnou rekreaci (plochy RR). U ploch RR1, RR2 a VD4 byla podle odpůrkyně účelem jejich vymezení náprava právního stavu území, neboť u ploch RR1 a RR2 existovaly rozdíly mezi rozsahem stávajících a původně povolených staveb. Právě s uvedenými plochami pak navrhovatelka srovnává pozemek p. č. XB, u něhož se podle ní její právní předchůdce taktéž snažil jen o nápravu právního stavu. Toto srovnání však podle krajského soudu není případné, neboť žádná z ploch RR1, RR2 ani VD4 nově neumožňuje na území Kozelského lesa (tj. v posuzovaném území) trvalé bydlení. Navrhovatelka tedy sama neuvedla skutečně srovnatelné případy, u nichž by bylo možné posoudit, zda se nejedná o nepřipustnou diskriminaci. Krajský soud rovněž poznamenal, že za diskriminaci nelze bez dalšího považovat pouhý fakt, že některým návrhům či podaným připomínkám a námitkám odpůrkyně vyhověla, zatímco právnímu předchůdci navrhovatelky nikoli.

[16] Krajský soud v této souvislosti citoval rovněž část rozhodnutí odpůrkyně o námitkách, kde vysvětlovala rozdílnost ploch RR1 a RR2 a pozemku p. č. XB. Krajský soud připustil, že pokud by navrhovatelka (resp. její právní předchůdce) usilovala o plochu pro rekreaci (která by rovněž odpovídala historickému užívání původního „*rekreačního víkendového domu*“), byla by její situace s plochami RR1 a RR2 srovnatelná (její pozemek je rovněž napojen na účelové komunikace a leží nepříliš daleko od okraje lesa). Tak tomu však nebylo.

[17] Pokud se týká srovnání s plochou VD4, i zde krajský soud citoval odůvodnění odpůrkyně, podle něhož byla plocha pro drobnou výrobu vymezena v rozsahu stávajících budov, jejichž významná část byla realizována před rokem 1990. Stavba byla řádně povolena a po celou dobu je využívána pro řemeslnou výrobu, pouze nedošlo k jejímu zápisu do katastru nemovitostí. Podle krajského soudu nelze jednoznačně říci, že by drobná výroba nutně představovala pro les větší zátěž než bydlení. Stěžejním rozdílem je podle krajského soudu fakt, že stavby na ploše VD4 byly realizovány na základě povolení a existují zde již desítky let. Jde tedy o dlouhotrvající stav, který byl pouze zanesen do územně plánovací dokumentace až s napadeným územním plánem. To podle krajského soudu odůvodňuje zacházení odlišné od zacházení s navrhovatelkou. Krajský soud zároveň poukázal na to, že ačkoli je plocha VD4 vklíněna do lesa, na své západní straně navazuje na pozemky nezalesněné.

[18] Krajský soud vyhodnotil, že řešení zvolené odpůrkyní, které v zásadě nepodporuje bydlení v Kozelském lese, není nesmyslné. Odpůrkyně přihlédla k legitimnímu očekávání vlastníků, které založila předchozí územně plánovací dokumentace a již vydaná stavební povolení. Podle krajského soudu byl postup odpůrkyně konzistentní, když stávající objekty jsou ponechány „*na dožití*“. Krajský soud připomněl, že již podle předchozího územního plánu byla hlavní funkcí tohoto území ochrana přírody a krajiny a bylo nepřípustné zde nejen umístit nové stavby, ale i doplňkové stavby, změnit půdorys, výšku, typ či charakter

stávajících staveb nebo typ konstrukce stavby. Fakt, že právní předchůdce navrhovatelky v rozporu s původním územním plánem a bez povolení postavil na pozemku p. č. XB rodinný dům, nemůže být přičítán ku prospěchu navrhovatelky. Na rozdíl od staveb na ploše VD4 jde totiž o nepovolenou stavbu, s níž nemůže být spojeno žádné legitimní očekávání.

[19] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 2 As 114/2019-49 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), krajský soud upozornil, že pokud stavebník nepovolené stavby nemůže legitimně očekávat, že nedojde ke změně územně plánovací dokumentace, která dodatečné povolení jeho stavby znemožní, tím spíše se nemůže navrhovatelka v projednávané věci dovolávat toho, aby ke změně územně plánovací dokumentace došlo ve prospěch její nepovolené stavby, která byla již od počátku v rozporu s tehdejší územním plánem. Krajský soud zdůrazňuje, že to nebyla odpůrkyně, kdo vyvolal stav právní nejistoty. Podle krajského soudu nelze hovořit ani o omezení vlastnických práv navrhovatelky, neboť až do případného pravomocného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je její stavba v rozporu s čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dle něhož vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými zájmy. Byla to sama navrhovatelka (resp. její právní předchůdce), kdo porušil povinnosti a nerespektoval poměry v území, nikoli odpůrkyně.

[20] Krajský soud uzavřel, že bylo na úvaze odpůrkyně realizující své právo na samosprávu, jakou míru tolerance uplatní k existujícím nelegálním stavbám a zda dotčený pozemek zařadí do zastavitelné plochy pro bydlení (BI nebo SO). Krajský soud však neshledal žádný důvod, který by bránil ponechat pozemek p. č. XB i nadále lesním. Tento pozemek totiž nebyl ve srovnatelném postavení s jinými v námitkách označenými pozemky aktuálně zařazenými do zastavitelných ploch pro rodinnou rekreaci (RR1 a RR2) či drobnou výrobu (VD4). Odpůrkyně tedy podle krajského soudu nepřekročila meze správního uvážení. Krajský soud nepřisvědčil ani obecné námitce navrhovatelky, že se odpůrkyně dostatečně nevypořádala s námitkami jejího právního předchůdce.

II.

Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[21] Navrhovatelka (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[22] Stěžovatelka namítá, že krajský soud neaplikoval žádnou právní normu ani judikaturu při posouzení nakládání odpůrkyně s návrhem na pořízení změny územního plánu ze dne 25. 1. 2017. Podle stěžovatelky krajský soud bez dalšího vyhodnotil, že chybný procesní postup nevedl k nezákonnosti napadeného územního plánu. Ignorance návrhu ze dne 25. 1. 2017, o němž se dalo jednat a nějakým způsobem rozhodnout, podle stěžovatelky způsobila nezákonnost napadeného územního plánu, a to alespoň v části pozemku pod spornou stavbou. Stěžovatelka je toho názoru, že v tomto rozsahu je územní plán v rozporu s § 18 stavebního zákona, který stanoví cíle územního plánování.

[23] Podle stěžovatelky je odpůrkyně nekonzistentní, pokud na jedné straně připouští, že jde o smíšenou oblast, kde nelze upřednostnit jednu z funkcí, ale na druhé straně stanoví, že se jedná o pozemky určené k plnění funkcí lesa a ostatní funkce nejsou podporovány.

pokračování

Vlastníci pozemků tedy netuší, kde se nachází hranice mezi jednotlivými funkcemi, když zároveň některým navrhovatelům bylo v oblastech RR1, RR2 a VD4 vyhověno. Již tím, že se jejich návrhy zabývala, zatímco návrh právního předchůdce stěžovatelky ignorovala, se odpůrkyně dopustila diskriminace, která mohla vést k nezákonnosti napadeného územního plánu alespoň v části pozemku stěžovatelky, na němž stojí sporná stavba. Skutečnost, že právní předchůdce stěžovatelky měl možnost podat proti návrhu územního plánu námitky, na uvedené nezákonnosti nic nemění.

[24] Krajský soud podle stěžovatelky převzal argumentaci odpůrkyně, aniž by se jí důsledně zabýval a vyhodnotil ji v kontextu námitek stěžovatelky ve vztahu k závazným právním předpisům. Jelikož z napadeného rozsudku jednoznačně nevyplývá, z jakých právních předpisů krajský soud vycházel, rozsudek trpí nepřezkoumatelností.

[25] Stěžovatelka dále nesouhlasí s tím, že krajský soud kladl důraz na skutečnost, že stavba stěžovatelky je nepovolená a změna územního plánu by byla v zájmu stěžovatelky. Tyto okolnosti jsou podle ní irelevantní – podstatné je, aby soud své rozhodnutí odůvodnil zákonností, či nezákonností územního plánu jako takového. Stěžovatelka opakuje, že krajský soud připustil, že odpůrkyně pochybila, ovšem následně bez dalšího odůvodnění pouze konstatoval, že tato nezákonnost nemohla způsobit nezákonnost napadeného územního plánu. Takové odůvodnění shledává stěžovatelka nedostatečným a zmatečným.

[26] Podle stěžovatelky je nekoherentní, když krajský soud vysloví, že bylo povinností odpůrkyně zabývat se návrhem právního předchůdce stěžovatelky, a zároveň hovoří o tom, že k pozdě uplatněným připomínkám, vyjádřením a návrhům se nepřihlíží. Krajský soud podle stěžovatelky opomněl zohlednit diskriminaci jejího právního předchůdce oproti jiným navrhovatelům, jejichž návrhy byly vzaty v potaz. Stěžovatelka je přesvědčena, že její situace není odlišná od oblastí RR1, RR2 a VD4 (či dokonce její situace spíše nasvědčuje možnosti změny funkčního využití pozemku dle její žádosti). Podle stěžovatelky plochy RR1 a RR2 mají řadu nezanedbatelných společných vlastností s pozemkem p. č. XB stěžovatelky, avšak krajský soud je pomíjí. Odpůrkyně rozdíl mezi jejím pozemkem a plochami RR1 a RR2 nikterak nedoložila. Stěžovatelka namítá, že návrh na pořízení změny územního plánu zněl v případě vlastníků plochy RR1 naprosto totožně, přesto odpůrkyně rozhodla o změně využití této plochy z lesní plochy na plochu pro rekreaci (přestože žadatelé taktéž požadovali bydlení ve smíšené zóně). Tím odpůrkyně umožnila vlastníkům plochy RR1 legalizovat stavbu a mít v ní nadále trvalé bydliště, zatímco stěžovatelce vyhověno nebylo. Stěžovatelka připojuje tabulku, kde srovnává pozemek p. č. XB s plochami RR1 a RR2.

[27] Výroková část napadeného územního plánu je podle stěžovatelky taktéž nepřezkoumatelná, neboť stanoví tzv. smíšenou zónu, avšak nikoli hranice a pravidla pro to, jakým způsobem se mohou funkce v této zóně vymezovat a projevovat. Nezohledňuje ani existenci trvalých staveb pro bydlení, jimž bylo přiděleno číslo popisné. Stěžovatelka nesouhlasí s tvrzením odpůrkyně přejatým krajským soudem, že funkce lesa je cennější. Podle stěžovatelky není jasné, jak bude, nebo nebude podporováno trvalé bydlení do budoucna a co se bude dít se stávajícím trvalým bydlením, které podporováno není. Odbornou znalost o možnostech využití pozemků určených k plnění funkcí lesa má podle stěžovatelky pouze odborný orgán ochrany přírody, nikoli odpůrkyně či krajský soud.

[28] Krajský soud podle stěžovatelky bez opory ve spise konstatoval, že sporná stavba je stavbou pro rekreaci. To, že se jednalo o tzv. víkendový dům, podle stěžovatelky ještě

neznamená, že se postupem času nemohla využívat k delšímu bydlení. Stavba má číslo popisné, na místě probíhá svoz komunálního odpadu a stěžovatelka a její syn tam mají trvalé bydliště. Tvrzení, že stavba nikdy nemohla sloužit k trvalému bydlení, je podle stěžovatelky účelové. Stěžovatelka se vymezuje rovněž proti tomu, že krajský soud bez dalšího přejal argumentaci odpůrkyně založenou na snímcích dostupných ze serveru www.mapy.cz, místo aby použil ortofotomapy Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního. Z nich podle stěžovatelky vyplývá, že funkce lesa je na pozemku p. č. XB již natolik narušena, že její upřednostnění před aprobační faktického užívání nemovitosti je zcela nevyvážené a způsobuje nezákonnost napadeného územního plánu v oblasti pod danou stavbou.

[29] Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud se nevypořádal s jejím tvrzením, že v blízkém okolí pozemku p. č. XB se nachází pozemek jiného vlastníka p. č. XE o výměře 4 717 m², který je taktéž uprostřed Kozelského lesa, ale je napadeným územním plánem určen jako plocha pro bydlení individuální. Územní plán tak umožňuje využít plochu bezmála 4 800 m² k výstavbě rodinných domů, ale nezohledňuje návrh stěžovatelky s tím, že funkce bydlení není v lokalitě podporována. I tato nekonzistence podle stěžovatelky svědčí o nezákonnosti napadeného územního plánu.

[30] Odpůrkyně podle stěžovatelky nemohla bez dalšího stanovit, že v daném území bydlení podporovat nebude, aniž by definovala, jak naloží s bydlením stávajícím, včetně sporné stavby. Sama odpůrkyně přitom současný stav aprobovala: přidělila domu číslo popisné, umožnila stěžovatelce přihlásit si do něj trvalé bydliště, provádí svoz komunálního odpadu. Přes okolnosti, o kterých věděla, však neumožnila změnu územního plánu, diskriminačně ignorovala návrh právního předchůdce stěžovatelky a vydala územní plán, který reguluje území chaoticky a nestanoví jasný cíl využívání území v oblasti Kozelského lesa. Stěžovatelka uzavírá, že odpůrkyně nerespektováním faktického stavu zasáhla do jejích práv a úmyslně ji (resp. jejího právního předchůdce) diskriminovala. To mělo podle stěžovatelky za následek nepřiměřenost regulace, již se krajský soud dostatečně nezabýval.

[31] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a zároveň zrušil napadený územní plán, alternativně pouze část napadeného územního plánu, která reguluje pozemky p. č. st. X a p. č. XB.

[32] Odpůrkyně se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Uznává, že se nezabývala návrhem právního předchůdce stěžovatelky ze dne 25. 1. 2017, který v té době považovala za bezpředmětný, neboť již bylo rozhodnuto o pořízení nového územního plánu. Souhlasí se závěrem krajského soudu, že pokud tento návrh nevyhodnotila jako opožděnou připomínku k návrhu zadání územního plánu, toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného územního plánu. Odůvodnění krajského soudu je podle odpůrkyně dostatečné, precizní a přesvědčivé. To, že se krajský soud ztotožnil s názory odpůrkyně, nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tato skutečnost naopak svědčí o tom, že opatření obecné povahy bylo vydáno v souladu s právem. Odpůrkyně zdůrazňuje, že v celé záležitosti je právě okolnost, že jde o nepovolenou stavbu, klíčovým důvodem, proč nedošlo k akceptaci změny územního plánu.

[33] Podle odpůrkyně se dotčené pozemky nacházejí v kompaktnější části lesa, která je méně dotčena lidskou činností a je k ní problematičtější přístup než k pozemkům, v jejichž případě bylo návrhu na změnu využití území vyhověno. Odpůrkyně zdůrazňuje, že již podle předchozího územního plánu bylo nepřipustné v tomto území umísťovat nové stavby a

pokračování

měnit půdorys, výšku, typ, konstrukci či charakter staveb existujících. Byla to stěžovatelka (resp. její právní předchůdce), kdo způsobil, že jde o nepovolenou stavbu, která má být zpravidla odstraněna. Pozemek p. č. XB nemohl být legálně užíván k bydlení. Fakt, že v současné době na něm stojí rodinný dům, nemůže jít ve prospěch stěžovatelky, jejíž právní předchůdce nerespektoval požadavky na vydání stavebního povolení před započítáním stavby. Vyhovění stěžovateli by bylo diskriminačním vůči osobám, které postupují po právu.

[34] V replice stěžovatelka upozorňuje, že k podání návrhu ze dne 25. 1. 2017 došlo na základě výzvy odpůrkyně uveřejněné v obecním občasníku č. 155/XII/2016. Nemohlo tedy jít o návrh podaný mimo proces přijímání napadeného územního plánu. O tom svědčí i fakt, že jiné návrhy podané v témže termínu byly akceptovány. Stěžovatelka připomíná, že i přístavby v oblastech RR1 a RR2 byly provedeny bez příslušných povolení, šlo tedy o diskriminační jednání odpůrkyně vůči stěžovateli. Stěžovatelka uznává, že ztotožnění se s argumentací jedné strany samo o sobě nevede k nepřezkoumatelnosti rozsudku. Krajský soud se však podle ní nevypořádal se spisovým materiálem a argumentací stěžovatelky tak, aby sám dovodil správný závěr.

[35] Stěžovatelka poukazuje na tvrzení odpůrkyně, že klíčovou okolností bylo provedení přístavby bez příslušného povolení. Tím podle stěžovatelky odpůrkyně dává najevo, že ignoruje institut dodatečného povolení stavby. Stěžovatelka tvrdí, že již byla vydána veškerá potřebná souhlasná stanoviska dotčených orgánů, řízení je přerušeno pouze do prokázání souladu s územně plánovací dokumentací. To, že přístavba nebyla povolena, tedy nemůže být zákonnou překážkou pro umožnění změny územního plánu. Stěžovatelka připomíná, že sporná stavba není stavbou novou, ale vznikla přístavbou a přestavbou dosavadní stavby, již bylo přiděleno číslo popisné a sloužila sice původně rekreačním účelům, ale postupem času začala být čím dál častěji užívána k bydlení, a dokonce v ní „bylo povoleno trvalé bydliště“ stěžovatelky a jejího syna. Odpůrkyně se podle stěžovatelky snaží navodit dojem „černé“ novostavby uprostřed chráněného lesa, kde není nic než rekreační užívání přípustné, skutečnost je však jiná.

[36] Závěrem stěžovatelka uvádí, že odpůrkyně by dle svého vyjádření ignorovala veškerá odborná stanoviska dotčených orgánů pro povolení přístavby a přestavby, přestože právě tyto orgány disponují potřebnou odborností ve vztahu k využívání dotčených pozemků. Odpůrkyně jako osoba bez odborných znalostí v tomto ohledu nemůže tato stanoviska ignorovat a nezohlednit, jak se tomu stalo v případě návrhu právního předchůdce stěžovatelky.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[37] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[38] Úvodem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ač je kasační stížnost formálně rozdělena do dvou částí věnovaných jednotlivým kasačním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., nadepsaných „*Rozsudek KS je nezákonný, jelikož spočívá na nesprávném posouzení právní otázky*“ a „*Rozsudek KS je nepřezkoumatelný*“, jednotlivé kasační námitky se v celém textu opakují a prolínají, aniž by se této systematiky držely.

[39] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námítky z úřední povinnosti. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[40] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v první řadě v nedostatečném odůvodnění závěru, že pochybení ve vztahu k návrhu právního předchůdce stěžovatelky ze dne 25. 1. 2017 nemělo vliv na zákonnost napadeného územního plánu. Krajský soud v části rozsudku nazvané „*Návrh na pořízení územního plánu*“ na str. 6 až 10 podrobně popsal procesní vývoj pořizování a schvalování napadeného územního plánu a představil dvě různé možnosti, jak mohla odpůrkyně na návrh právního předchůdce stěžovatelky reagovat. V této souvislosti korigoval nesprávné přesvědčení odpůrkyně, že k návrhu nemusela přihlížet vůbec. Krajský soud se následně oběma možnostmi blíže zabýval a vysvětlil, proč žádná z nich nemohla mít vliv na zákonnost napadeného územního plánu. Citoval v této souvislosti příslušná ustanovení stavebního zákona a v rámci své argumentace je aplikoval na projednávaný případ. Závěr o tom, že pochybení odpůrkyně ve vztahu k návrhu právního předchůdce stěžovatelky ze dne 25. 1. 2017 nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného územního plánu, byl tedy odůvodněn dostatečně. První námitka nepřezkoumatelnosti tedy není důvodná.

[41] Druhou námitku nepřezkoumatelnosti stěžovatelka vznáší v souvislosti s údajným převzetím argumentace odpůrkyně bez uvedení vlastní argumentace krajského soudu. Tuto námitku stěžovatelka formuluje pouze obecně s odkazem na to, že z napadeného rozsudku údajně nevyplývá, z jakých ustanovení zákona krajský soud vycházel. K tomu Nejvyšší správní soud na stejné úrovni obecnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54) konstatuje, že krajský soud na několika místech obsáhle rekapituloval nejen argumentaci odpůrkyně, ale i argumentaci právního předchůdce stěžovatelky a stěžovatelky samotné. Vždy pak uvedl rovněž svou vlastní úvahu a odůvodnil, z jakého důvodu se přiklonil k tomu kterému právnímu názoru, včetně korekce některých závěrů odpůrkyně (např. v souvislosti s návrhem ze dne 25. 1. 2017 či v otázce srovnání dostupnosti ploch RR1 a RR2 s dostupností pozemku stěžovatelky). Krajský soud zároveň aplikoval konkrétní ustanovení soudního řádu správního, správního řádu, stavebního a lesního zákona, jakož i judikaturu Nejvyššího správního soudu k přezkumu opatření obecné povahy. Ani s touto námitkou se tedy Nejvyšší správní soud neztotožnil.

pokračování

[42] Nad rámec nutného odůvodnění lze rovněž poznamenat, že i kdyby krajský soud vypořádal některé námitky pouhým odkazem na odůvodnění odpůrkyně, samo o sobě by to nepředstavovalo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát upozornil, funkcí soudního přezkumu není stále dokola podrobně uvádět jednou již vyřčené – nedává rozumný smysl, aby soud již učiněné závěry znovu opakoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20). To platí obzvláště v situaci, kdy se argumenty účastníka řízení opakují, aniž by reagovaly na konkrétní vypořádání provedené již správním orgánem.

[43] Nepřezkoumatelnost by představoval i vnitřní rozpor napadeného rozsudku. Toho se podle stěžovatelky krajský soud dopustil tím, že na jedné straně uvedl, že bylo povinností odpůrkyně zabývat se návrhem jejího právního předchůdce, ale zároveň upozornil, že k pozdě uplatněným připomínkám, vyjádřením a návrhům se nepřihlíží. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelka pomíjí celou argumentaci krajského soudu k této problematice, kde krajský soud hovořil o dvou možných právních kvalifikacích návrhu ze dne 25. 1. 2017. Podle krajského soudu odpůrkyně měla toto podání považovat za nový návrh na pořízení změny územního plánu a postupovat podle § 46 stavebního zákona (což neučinila), nebo je vyhodnotit podle jeho obsahu tak, že se týká již běžícího procesu pořizování napadeného územního plánu. V takovém případě však měla tento podklad zařadit do spisu, což se nestalo.

[44] Podle krajského soudu bylo návrh možné vyhodnotit jako opožděnou připomínku proti návrhu zadání územního plánu. Po zařazení do spisu by se pak k tomuto podání již dále nepřihlíželo. V tomto ohledu se tedy krajský soud nedopustil žádného vnitřního rozporu, když odpůrkyni vytkl úplné opomenutí návrhu, ale na druhou stranu připustil, že i kdyby byl návrh do spisu zařazen, nebylo by možné k němu přihlídnout. Přestože tento závěr krajského soudu nebyl vnitřně rozporný, Nejvyšší správní soud se s ním neztotožňuje. Návrh zadání územního plánu byl totiž oznámen veřejnou vyhláškou ze dne 20. 3. 2018, tedy více než rok po podání návrhu právního předchůdce stěžovatelky na pořízení změny územního plánu (dne 25. 1. 2017). Nemohlo tedy jít o opožděnou připomínku k návrhu zadání územního plánu (k níž by se podle zákona nepřihlíželo). Ani tato nepřesnost v odůvodnění napadeného rozsudku však nepředstavuje jeho nepřezkoumatelnost či nezákonnost. Krajský soud totiž dospěl ke správnému závěru, že opomenutí návrhu nemohlo mít vliv na soulad napadeného územního plánu se zákonem.

[45] Nejvyšší správní soud se s krajským soudem plně ztotožňuje v tom, že odpůrkyni nic nebránilo návrh ze dne 25. 1. 2017 posoudit jako samostatný návrh na pořízení změny dosavadního územního plánu a následně postupovat podle § 46 stavebního zákona. Jakékoli pochybení v rámci tohoto postupu by pak nemohlo mít vliv na proces pořizování nyní napadeného územního plánu.

[46] Pokud by však měl být návrh ze dne 25. 1. 2017 kvalifikován jako součást procesu pořízení a vydání napadeného územního plánu (jak se dožaduje stěžovatelka s odkazem na výzvu v obecním občasníku), šlo by spíše o podnět podaný v procesu přípravy návrhu zadání územního plánu. Zákon nestanoví žádnou formu, jakou takové podněty mají mít, ani přesný postup, jakým by měly být vyhodnoceny či vypořádány. Z dikce § 47 odst. 1 stavebního zákona však lze dovodit, že by se takové podněty měly dostat do dispozice pořizovatele, aby ve spolupráci s určeným členem zastupitelstva obce vyhodnotil, zda a jakým způsobem

podnět zahrnout do připravovaného návrhu zadání územního plánu. Odpůrkyně tedy pochybila, pokud podání právního předchůdce ze dne 25. 1. 2017 nevyhodnotila jako samostatný návrh na změnu dosavadního územního plánu a zároveň jej ani nezařadila do spisu a nepředala pořizovateli napadeného územního plánu (Městskému úřadu Neratovice) jakožto podnět v procesu přípravy návrhu zadání daného územního plánu. Toto pochybení však na zákonnost napadeného územního plánu nemělo vliv, a to z následujících důvodů.

[47] Obsahem návrhu ze dne 25. 1. 2017 byl požadavek právního předchůdce stěžovatelky na vytvoření území pro smíšené bydlení na jeho pozemcích p. č. st. X (59 m²) a p. č. XB (4 129 m²). Šlo tedy o týž požadavek, který právní předchůdce stěžovatelky neúspěšně přednesl již na jednání zastupitelstva, kde bylo schváleno pořízení nového územního plánu. Návrh ze dne 25. 1. 2017 neobsahoval žádné nové skutečnosti či odůvodnění, šlo pouze o zopakování požadavku jako takového na formuláři pro návrh na pořízení změny územního plánu. Přestože tento návrh byl opomenut, právní předchůdce stěžovatelky měl následně další příležitosti, jak svůj požadavek do procesu tvorby napadeného územního plánu zahrnout: mohl podat připomínky k návrhu zadání územního plánu (§ 47 odst. 2 stavebního zákona), připomínky k návrhu územního plánu po jeho zveřejnění pořizovatelem (§ 50 odst. 3 stavebního zákona) či námitky k upravenému a posouzenému návrhu územního plánu, který byl předmětem veřejného projednání (§ 52 odst. 3 stavebního zákona). Mohl se taktéž účastnit samotného veřejného projednání (§ 52 odst. 1 stavebního zákona), a to v tomto případě dokonce ve dvou termínech. Některé z těchto možností skutečně využil (připomínky podle § 50 odst. 3 stavebního zákona sice podal opožděně, nicméně jeho námitky podle § 52 odst. 3 stavebního zákona byly včasné).

[48] V námitkách podaných dne 25. 6. 2020 právní předchůdce stěžovatelky opět vyjádřil svůj požadavek na změnu pozemku p. č. XB na smíšenou plochu pro bydlení, odpůrkyně se pak k jeho požadavku v rámci vypořádání námitek v rozhodnutí o námitkách podrobně vyjádřila. Tím bylo zhojeno původní opomenutí návrhu ze dne 25. 1. 2017, neboť odpůrkyně se požadavkem, který byl jeho obsahem, fakticky zabývala. Její předchozí dílčí procesní pochybení tedy nemohlo mít vliv na soulad napadeného územního plánu se zákonem.

[49] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud opomněl zohlednit diskriminaci jejího právního předchůdce vůči jiným navrhovatelům v obdobném postavení. Krajský soud se však podrobně zabýval srovnáním (resp. srovnatelností) pozemku p. č. XB jak s plochami RR1 a RR2, tak s plochou VD4. O tom ostatně svědčí i fakt, že stěžovatelka proti odůvodnění této části napadeného rozsudku předkládá obsáhlou vlastní argumentaci, která je založena na stěžejním argumentu krajského soudu (rozdílnosti ploch určených k rodinné rekreaci od plochy určené k bydlení, kterou požadovala stěžovatelka, resp. její právní předchůdce). Ani tato část odůvodnění napadeného rozsudku tedy není nepřezkoumatelná. Nejvyšší správní soud v této souvislosti rovněž poznamenává, že ve spisu není obsažen ani návrh právního předchůdce stěžovatelky (pouze v kopii jako příloha jiného podání právního předchůdce stěžovatelky), ani žádný jiný z návrhů, které měly údajně ve stejné době podat další osoby. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením, že by odpůrkyně diskriminovala právního předchůdce stěžovatelky tím, že by k jeho návrhu přistoupila z formálního hlediska jinak, než k návrhům jiných osob. Jejich návrhy totiž taktéž nebyly do spisu zařazeny.

[50] Vadou řízení před soudem, která by spadala pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., by byla i situace, kdy by krajský soud dospěl k závěrům, které by byly v rozporu s obsahem spisu.

pokračování

To tvrdí stěžovatelka v souvislosti se závěrem krajského soudu, že sporná stavba je stavbou pro rekreaci. Byla to však sama stěžovatelka, která v návrhu uváděla: „*Přitom lze prokázat, že Stavba byla historicky stavbou weekendovou, tudíž sloužící rekreačním účelům. O tom svědčí zápis v pozemkové knize z roku 1938, kde je jednoznačně uvedeno, že Stavba je označena jako „Weekendový dům č. p. XA“. Stavba byla tedy již od roku 1938 využívána jako stavba rekreační.*“ Krajský soud toto její tvrzení jen zopakoval v rekapitulační části napadeného rozsudku. V argumentační části odůvodnění pak pouze konstatoval, že „*[p]locha rodinné rekreace by mnohem lépe odpovídala historickému užívání původního „rekreačního víkendového domu“, který navrhovatelka v návrhu popisovala*“. Tato věta byla součástí úvahy o tom, za jakých okolností by bylo možné považovat pozemek p. č. XB za srovnatelný s plochami RR1 a RR2. Krajský soud tedy nedospěl k žádnému skutkovému zjištění, jež by bylo v rozporu s obsahem spisu, zabýval se pouze hypotetickou možností, která nenastala. Ani námitka rozporu závěrů krajského soudu o rekreační povaze stavby se spisem tedy není důvodná.

[51] Poslední námitku nepřezkoumatelnosti představuje tvrzení, že krajský soud se nezabýval srovnáním pozemku stěžovatelky s pozemkem p. č. XE v těsné blízkosti jejich nemovitostí, který je vymezen jako plocha pro individuální bydlení. K tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje, že srovnání s pozemkem p. č. XE nebylo obsaženo v námitkách právního předchůdce stěžovatelky proti návrhu napadeného územního plánu, ani v návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Jedinou zmínkou o tomto pozemku je formulace „*navazuje na plochu určenou k individuálnímu bydlení*“, ta však pouze hovoří o místních poměrech v okolí stěžovatelčiných nemovitostí, aniž by konkrétně označovala pozemek p. č. XE jako pozemek srovnatelný s pozemkem p. č. XB. Krajský soud tedy nikterak nepochybil, když se takovým srovnáním nezabýval.

[52] Domáhá-li se pak stěžovatelka srovnání těchto pozemků až v kasační stížnosti (přičemž ani netvrdí, že by na pozemku p. č. XE byla napadeným územním plánem vymezena plocha k bydlení z důvodu umožnění dodatečného povolení neoprávněné stavby rodinného domu, jak navrhuje stěžovatelka v případě svého pozemku p. č. XB), ač tak mohla učinit již v návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jde podle § 104 odst. 4 s. ř. s. o námitku nepřipustnou. Stejně tak není přípustnou kasační námitkou tvrzení stěžovatelky, že vlastníci nemovitostí v ploše RR1 podali návrh na pořízení změny územního plánu totožného obsahu jako právní předchůdce stěžovatelky (tedy s požadavkem na vymezení území pro smíšené bydlení). To netvrdil ani právní předchůdce stěžovatelky v námitkách, ani sama stěžovatelka v návrhu. Tam naopak stěžovatelka přímo uvedla: „*Společně s [právním předchůdcem stěžovatelky] podávali návrh na změnu územního plánu také další vlastníci pozemků obsažených v území regulovaných územním plánem, a to návrh na zábor lesních pozemků pro rodinnou rekreaci, ale také pro malovýrobu a skladování, a to z totožných důvodů, které uváděl [právní předchůdce stěžovatelky]*.“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem). Sama stěžovatelka tedy tvrdila, že šlo o návrhy jiného obsahu, své nové tvrzení o shodném obsahu návrhů navíc nikterak nedokládá.

[53] Nepřipustnou námitku představuje též tvrzení, že by napadený územní plán měl být nepřezkoumatelný z důvodu vnitřní rozpornosti. Nejenže tato námitka nesměruje proti napadenému rozsudku krajského soudu, ale nebyla ani obsažena v návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Z tohoto důvodu se jí Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

[54] Stěžovatelka rovněž namítala, že napadený územní plán je v rozporu s § 18 stavebního zákona. Odpůrkyně podle ní nedůvodně upřednostnila jednu z funkcí, které jsou

v daném území naplňovány, aniž by stanovila hranici mezi těmito funkcemi a uvedla, jak bude podporováno trvalé bydlení v oblasti do budoucna a co se stane se stávajícím bydlením, které podporováno není. Tuto argumentaci stěžovatelky již krajský soud podrobně vypořádal v části nazvané „*Diskriminace vlastníka dotčeného pozemku a přidružené námitky*“ na str. 13 až 23 napadeného rozsudku. Krajský soud nejprve shrnul argumentaci stěžovatelky a odpůrkyně, následně zrekapituloval některé části napadeného územního plánu, z nichž vyplývalo, jakým způsobem odpůrkyně stanovila speciální pravidla pro smíšenou zónu, které funkce upřednostnila a proč (jakož i to, jak bude nakládáno s existujícími, i legálními, stavbami, které nejsou s napadeným územním plánem v souladu). Po posouzení námítky diskriminace se krajský soud podrobně zabýval rovněž otázkou dobré víry a legitimního očekávání. Zdůraznil, že to byl právní předchůdce stěžovatelky, kdo zapříčinil následnou nejistotu tím, že postavil nepovolenou stavbu. Krajský soud neshledal zvolené řešení nepřiměřeným či excesivním zásahem do vlastnického práva stěžovatelky. Stěžovatelka však na odůvodnění krajského soudu (nad rámec již vypořádané nedůvodné námítky, že se krajský soud s argumentací stěžovatelky k tomuto návrhovému bodu nevypořádal) v zásadě nikterak nereagovala a pouze zopakovala obecnou argumentaci uvedenou již v návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Její námitky k údajnému nenaplnění cílů územního plánování, nekonzistentnosti územního plánu odpůrkyně, nedostatečné úpravě funkcí kolidujících ve smíšené zóně a právní nejistotě vlastníků tedy nesměřují proti argumentaci krajského soudu, jedná se tedy o jiné důvody kasační stížnosti než ty, které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy o důvody podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se s argumentací krajského soudu k uvedeným otázkám ztotožňuje.

[55] Podle stěžovatelky krajský soud kladl neodůvodněný důraz na skutečnost, že stavba stěžovatelky je nepovolená, namísto toho, aby se zabýval zákonností napadeného územního plánu jako takového. K tomu je třeba poznamenat, že otázku legality stavby definovala odpůrkyně jako jeden z faktorů, které bylo nutné při posouzení jednotlivých požadavků v rámci pořizování územního plánu posoudit. Je zřejmé, že v případě staveb, které byly řádně umístěny a povoleny, vlastníkům svědčilo legitimní očekávání, které bylo nutné v rámci územního plánování zohlednit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 6 Ao 2/2009-86, publ. pod č. 2405/2011 Sb. NSS). To samozřejmě neznamená, že by k žádné změně do budoucna dojít nemohlo, neboť požadavek na kontinuitu územního plánu nesmí znemožnit revizi existujícího stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012-53, či ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 461/2018-23). U staveb nepovolených (a to jak úplných novostaveb, tak přístaveb či přestaveb staveb dosavadních) však nelze o žádném legitimním očekávání hovořit, neboť to v sobě nutně zahrnuje i dobrou víru toho, kdo se legitimního očekávání dovolává. V případě stavby od počátku nepovolené dobrá víra vůbec nepřipadá v úvahu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2019, č. j. 29 A 120/2016-56, a následný rozsudek Nejvyššího správního soudu v téže věci ze dne 26. 11. 2020, č. j. 8 As 167/2019-44). Krajský soud tedy nikterak nepochybil, když otázku legality stavby posoudil jako významný faktor, který měl podstatný vliv na podobu části napadeného územního plánu, jejíž změny se právní předchůdce stěžovatelky neúspěšně domáhal.

[56] Právě v otázce legality stavby se situace stěžovatelky liší od plochy VD4, s níž právní předchůdce stěžovatelky srovnával svůj pozemek v rámci námitek a jejíž srovnatelnost tvrdila i stěžovatelka v návrhu. Jak však správně vyhodnotil krajský soud, v případě plochy

pokračování

VD4 šlo o stavbu řádně povolené a zkolaudované (navíc používané desítky let), nelze je tedy srovnávat se stavbou stěžovatelky, jejíž umístění ani realizace (včetně částí zasahujících na pozemek p. č. XB, který k tomu nebyl ani dle předchozího územního plánu určen) povoleny nebyly.

[57] Je pravdou, že odpůrkyně připustila změnu způsobu využití dané plochy z lesa na jiné určení v případě některých jiných nepovolených staveb. Stalo se tak však v souladu s odůvodněním rozhodnutí o námitkách pouze v minimálním rozsahu a zároveň jen u těch ploch, které jsou určeny k rodinné rekreaci (RR), jež je s funkcí lesa podle odpůrkyně částečně slučitelná (na rozdíl od funkce trvalého bydlení). Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že toto rozlišení odpůrkyně, které ve svém důsledku brání dalšímu rozrůstání ploch pro bydlení v Kozelském lese, nelze považovat za nesmyslné či excesivní, a správní soudy tedy do něj nejsou oprávněny zasahovat. Jak výstižně uvedl krajský soud, *„bylo na úvaze odpůrkyně realizující své právo na samosprávu, jakou míru tolerance uplatní k existujícím nelegálním stavbám“*. Jelikož odpůrkyně nikoliv jen jako správní orgán, ale i jakožto územní samosprávný celek, tedy svébytná politická jednotka (viz dále), nepřekročila při výkonu své samostatné působnosti v podobě vydání napadeného územního plánu meze svého uvážení, jsou krajský soud i Nejvyšší správní soud povinny respektovat podmínky a hranice pro zohlednění nelegálních staveb, které odpůrkyně v územním plánu stanovila.

[58] V kasační stížnosti je obsažena tabulka srovnávající stavby na plochách RR1 a RR2 se stavbou stěžovatelky v různých ohledech (např. délka přístupové komunikace, obslužnost, napojení na inženýrské sítě, vzdálenost od stromů, způsob vytápění či počet osob, které na místě bydlí). K tomu Nejvyšší správní soud v první řadě poznamenává, že stěžovatelka svá skutková tvrzení nikterak nedokládá. I kdyby je však doložila, nebylo by toto srovnání pro posouzení věci relevantní, neboť rozhodující otázkou byl způsob využití území. Jak již upozornil krajský soud, pakliže by se stěžovatelka a (v průběhu pořizování napadeného územního plánu) její právní předchůdce domáhali změny využití pozemku p. č. XB na rekreační plochu, byla by situace jiná. Jak stěžovatelka, tak její právní předchůdce však požadovali vymezení plochy pro bydlení.

[59] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012-27, dovodil, že aby bylo možné hovořit o diskriminaci, musejí být pozemky, s nimiž je v územním plánu zacházeno rozdílně, skutkově i právně srovnatelné (srov. též rozsudky tohoto soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011-42, či ze dne 20. 4. 2023, č. j. 9 As 76/2022-62). Rozdíl mezi pozemkem p. č. XB a plochami RR1 a RR2 přitom dostatečně prokazuje samotný napadený územní plán (plochy RR1 a RR2 jsou vymezeny jako rekreační, zatímco z vypořádání námitek vyplývá, že právní předchůdce stěžovatelky požadoval plochu pro bydlení). Nejde o skutkové rozdíly, které by bylo nutné prokazovat dalšími důkazními prostředky. Je tedy zřejmé, že nelze srovnávat pozemek stěžovatelky p. č. XB, na němž její právní předchůdce požadoval stanovit plochu pro smíšené bydlení, s plochami RR1 a RR2, které jsou nově vymezeny jako plochy pro rodinnou rekreaci. I v projednávané věci se tedy Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že jelikož stěžovatelka neoznačila žádné skutečně srovnatelné případy, nelze dovozovat, že došlo k její diskriminaci nebo k diskriminaci jejího právního předchůdce.

[60] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že ani odpůrkyně, ani krajský soud nikterak nepopírají fakt, že dům stěžovatelky ve skutečnosti stojí, má přidělené číslo popisné a je z něj

svážen komunální odpad. Tyto okolnosti však nemohou validovat protiprávní postup právního předchůdce stěžovatelky, který přestavěl dosavadní stavbu č. p. XA (či spíše místo ní vystavěl stavbu novou) tak, že výrazně přesahuje na pozemek p. č. XB, na němž stavba nikdy povolena nebyla a který není k trvalému bydlení určen. Odpůrkyně netvrdila, že původní stavba nikdy nemohla sloužit trvalému bydlení – sama připouštěla, že původní stavba na pozemku p. č. st. X k bydlení určena byla (tomu odpovídá i skutečnost, že byla tato plocha v napadeném územním plánu definována jako „*bydlení individuální*“, dosavadní legální využití tedy bylo napadeným územním plánem v souladu se zásadou kontinuity plně respektováno). Odpůrkyně se tedy nedopouští žádné nekonzistentnosti, pokud na místě např. zajišťuje svoz odpadu, a je též logické, pokud již původní stavba měla přiděleno č. p., a bylo také jistě možné, aby na této adrese měli stěžovatelka a její syn ohlášen trvalý pobyt (to by ovšem bylo možné i v případě, pokud by daný objekt měl přiděleno č. e. a sloužil k individuální rekreaci – srov. § 10 odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel). K trvalému bydlení však neslouží a nikdy nemohl sloužit pozemek p. č. XB, který byl v původním územním plánu vymezen jako „*lesy*“ a v napadeném územním plánu je vymezen jako „*lesní plocha*“. Stěžovatelka kombinuje závěry týkající se výlučně původní stavby č. p. XA na pozemku p. č. st. X se závěry týkajícími se pozemku p. č. XB, čímž způsobuje zdání nekonzistentnosti. Jediným společným jmenovatelem stavby č. p. XA a pozemku p. č. XB je však skutečnost, že v důsledku nepovolené přestavby a přístavby stavba z pozemku p. č. st. X přesahuje na pozemek p. č. XB. Tuto okolnost však nelze klást k tíži odpůrkyně, neboť za ni výlučně odpovídá stěžovatelka jakožto právní nástupkyně stavebníka, který stavbu bez povolení rozšířil, resp. namísto původní stavby postavil podstatně rozměrnější stavbu novou.

[61] Na výše uvedeném nic nemění ani fakt, že krajský soud citoval část vypořádání námitek, kde odpůrkyně odkazovala na mapové podklady dostupné online na adrese www.mapy.cz. Vzhledem k tomu, že ve spisu nejsou fotografie ze serveru www.mapy.cz obsaženy, nelze posuzovat jejich správnost a případně je porovnávat s jinými podklady. Nezaložení těchto materiálů do spisu způsobilo, že argumentace odpůrkyně je v této části pouhým neprokázaným tvrzením. I to však plně postačovalo k vypořádání neprokázaného tvrzení právního předchůdce stěžovatelky, že k odlesnění pozemků došlo ještě před přestavbou. Pro posouzení zákonnosti napadeného územního plánu však v každém případě vůbec není relevantní, kdy došlo k odlesnění pozemku p. č. XB. Za účelem vymezení druhů ploch (resp. vyhovění požadavkům na změnu oproti předchozímu územnímu plánu) totiž odpůrkyně zvolila dva zásadní faktory: jedním z nich byla otázka, zda byla daná stavba povolena, druhým způsob využití dané plochy. Jelikož stavba stěžovatelky nebyla povolena a požadované využití pozemku k trvalému bydlení nebylo v souladu s funkcemi lesa, ke změně vymezení využití území v daném místě nedošlo (bez ohledu na to, zda byly stromy původně rostoucí na pozemku p. č. XB pokáceny přímo v souvislosti s přestavbou, či nikoli).

[62] Stěžovatelka rovněž tvrdila, že odpůrkyně ani krajský soud nejsou orgány, které by byly způsobilé k posouzení, zda daný pozemek může plnit funkce lesa. Odpůrkyně podle ní nebere v úvahu institut dodatečného povolení stavby a ignorovala by veškerá odborná stanoviska orgánů, které jsou k posouzení daných otázek příslušné. K tomu Nejvyšší správní soud v první řadě upozorňuje, že v rámci procesu pořizování napadeného územního plánu se k jeho zadání a návrhu vyjadřovaly různé dotčené orgány, orgány ochrany přírody (srov.

pokračování

§ 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny) ani státní správy lesů [srov. § 48 odst. 2 písm. b) zákona o lesích] nevyjímaje. Právě tato odborná stanoviska dotčených orgánů byla pro odpůrkyni relevantní za účelem zajištění souladu napadeného územního plánu s právními předpisy v jednotlivých oblastech. Jak již však bylo konstatováno, bylo na odpůrkyni, která rozhodla o pořízení a následně vydání nového územního plánu v rámci své samostatné působnosti, aby v mezích stanovisek dotčených orgánů realizovala své právo na samosprávu a rozhodla, jak s nepovolenými stavbami v lese naloží.

[63] Jak upozornil tento soud již v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS, *„[v]e skutečnosti tedy vždy jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nesčíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda se příslušná politická jednotka (obec) při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsaných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou.“* Tytéž závěry plynou i z judikatury pozdější (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016-68).

[64] Samotná skutečnost, že orgán státní správy lesů či ochrany přírody vydá závazné stanovisko nebo rozhodnutí, jímž v rozsahu své působnosti odstraní překážku (či jednu z překážek) provedení určitého stavebního záměru, v žádném případě nezavazuje obec, aby změnila svůj územní plán tak, aby se s ním daný záměr dostal do souladu. To, že právní předchůdce stěžovatelky získal některá souhlasná vyjádření či stanoviska dotčených orgánů v řízení o dodatečném povolení dané stavby, tedy neznamená, že muselo nutně dojít ke změně územního plánu v jeho prospěch. Na tom se nic nezměnilo ani v situaci, kdy stěžovatelka podle svých slov již v rámci uvedeného správního řízení údajně získala veškerá potřebná souhlasná stanoviska dotčených orgánů. Soulad s územně plánovací dokumentací je totiž samostatnou a na ničem jiném nezávislou podmínkou dodatečného povolení stavby [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona]. Pokud by měl být územní plán změněn pokaždé, když stavebník získá všechny ostatní potřebné podklady, tato podmínka by byla zjevně nadbytečnou a neexistoval by žádný legitimní důvod, proč by měla být v zákoně obsažena. Není to tedy odpůrkyně, kdo ignoruje institut dodatečného povolení stavby, ale naopak stěžovatelka ignoruje stěžejní zákonnou podmínku tohoto dodatečného povolení.

[65] Nejvyšší správní soud ve shodě s hodnocením krajského soudu uzavírá, že nepovolenou přestavbou a přístavbou stavby č. p. XA se sám právní předchůdce stěžovatelky dostal do postavení, kdy jeho stavba nebyla v souladu s (předchozím) územním plánem a nesvědčilo mu ani žádné legitimní očekávání toho, že po vydání napadeného územního plánu se situace jakkoli změní v jeho prospěch. Bylo plně v pravomoci odpůrkyně stanovit podmínky pro případnou změnu územního plánu vedoucí k legalizaci stávajících nepovolených staveb. Stěžovatelka neprokázala, že by rozhodování odpůrkyně v jejím

případě bylo diskriminační, krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem, když její návrh zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[66] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[67] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Odpůrkyně byla v tomto řízení úspěšná, má tedy vůči neúspěšné stěžovateli právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů.

[68] Odpůrkyně přitom vynaložila náklady na své zastoupení, neboť byla i v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem JUDr. Radoslavem Bolfem. Obecně platí, že náklady spojené se zastoupením běžného správního orgánu advokátem v soudním řízení správním nelze považovat za důvodně vynaložené. Příslušný správní orgán, který vydal napadený správní akt, totiž obvykle disponuje odpovídajícím odborným zázemím též k tomu, aby jeho zákonnost obhájil v řízení před soudem. To však, jak již konstatoval v odůvodnění svého výroku o nákladech řízení krajský soud, není případ odpůrkyně, která je malou obcí bez rozsáhlejšího odborného zázemí a jejíž obecní úřad nebyl pořizovatelem daného územního plánu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS, uvedl: „Odbornou agendu spojenou s pořizováním územního plánu zákon svěřuje pořizovateli [srov. § 2 odst. 2 písm. a) [stavebního zákona]], který však za vydaný územní plán nenese odpovědnost, neboť odpůrcem v řízení před soudem je obec, jejíž zastupitelstvo opatření obecné povahy vydalo (§ 101a odst. 3 s. ř. s.). V takové situaci nelze náklady vynaložené v řízení před soudem považovat za součást běžné úřední činnosti odpůrce a ten má právo na jejich náhradu v plné výši (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).“

[69] Nejvyšší správní soud tedy přiznal odpůrkyni náhradu nákladů řízení spojených s jejím zastoupením advokátem. Pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[70] Náklady odpůrkyně na zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi ve výši 1 x 3100 Kč za 1 úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]; dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za tento úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady vynaložené odpůrkyní na její právní zastoupení tedy činí 3400 Kč, tato částka se zvyšuje o 714 Kč připadajících na DPH ve výši 21 %. Celkem tedy přísluší odpůrkyni náhrada nákladů řízení ve výši 4114 Kč. K její úhradě stanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 22. března 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu